Κυριακή του Τυφλού (Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας Θεοφύλακτος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Μαΐου, 2017

ἑρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ἰωαν. Εὐαγγέλιον Κεφ. θ΄

Καὶ προχωρῶντας εἶδε κάποιον τυφλὸ ἐκ γενετῆς· τὸν ρώτησαν οἱ μαθηταὶ του καὶ τοῦ εἶπαν· «*Δάσκαλε, ποιὸς ἁμάρτησε αὐτὸς ἤ οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός;*» Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱερὸ ὁ Κύριος μηχανεύεται τρόπο νὰ διασκεδάση τὸν θυμὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ βαδίζει γιὰ νὰ θεραπεύση τὸν τυφλό. Μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο θέλει νὰ μαλακώση τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀπείθειά τους, ἄν καὶ δὲν ἐδόχοντα αὐτοὶ καμμιὰ ἐπίδραση. Συνάμα τοὺς ἔδειχνε ὅτι δὲν εἶπε μάταια καὶ κομπαστικά «*Πρὶν γίνη ὁ Ἀβραάμ, ἐγὼ ὑπῆρχα*».

Νὰ ποὺ κάνει ἕνα θαῦμα ποὺ δὲν τὸ ἔκανε κανένας πρωτύτερα. Μπορεῖ ν’ ἄνοιξε κάποιος τὰ μάτια ἑνὸς τυφλοῦ· ὄχι ὅμως τυφλοῦ γεννημένου. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν ὅτι σὰν Θεὸς ποὺ ὑπῆρχε καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ κάνει αὐτὸ τὸ θαῦμα, ποὺ δὲν εἶχε γίνει ὡς τότε. Ἐπίτηδες **πῆγε καὶ στὸν τυφλό· δὲν πῆγε ὁ τυφλός σ’ ἐκεῖνον** . Ἔτσι λοιπὸν κι οἱ μαθητὲς ὅταν τὸν εἶδαν ποὺ παρατήρησε προσεκτικὰ τὸν τυφλό, τὸν ρώτησαν· «*ποιὸς ἁμάρτησε αὐτὸς ἤ οἱ γονεῖς του,* γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός»; **Φαίνεται ὅμως ἡ ἐρώτηση ἄστοχη. Πῶς θὰ μποροῦσε ν’ ἁμαρτήση αὐτὸς πρὶν γεννηθῆ;** Γιατὶ βέβαια οἱ ἀπόστολοι δὲν παραδέχτηκαν τὶς ἑλληνικὲς φλυαρίες, ὅτι ἡ ψυχὴ πρὶν μπῆ στὸ σῶμα ζῆ σ’ ἄλλο κόσμο, ὅπου ἁμαρτάνει κι ἔπειτα ἡ εἴσοδός της στὸ σῶμα εἶναι σὰν τιμωρία γι’ αὐτό. Γιατὶ σὰν ψαράδες ποὺ ἦσαν οὔτε ποὺ θὰ εἶχαν ἀκούσει κάτι τέτοιο· αὐτὰ εἶναι τῶν φιλοσόφων σοφίες. Οἱ ἀπόστολοι ἄκουσαν τὸ Χριστὸ νὰ λέη πρὸς τὸν παράλυτο «*Ἔγινες καλά, μὴν ξαναμαρτήσεις πιά, μὴ πάθης τίποτα χειρότερο*». Ἀφοῦ εἶδαν τὸν τυλφὸ ἀποροῦν καὶ κάτι τέτοια σὰ νὰ συλλογίστηκαν. **Καλὰ ἐκεῖνος ἔγινε παράλυτος ἀπὸ ἁμαρτήματα; Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση γι’ αὐτό. Ἀπὸ ἁμαρτήματα δικά του; Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ πῆς ἀφοῦ εἶναι τυφλὸς ἐκ γενετῆς. Ἀπὸ ἁμαρτήματα γονέων; οὔτε αὐτὸ λέγεται γιατὶ δὲν τιμωρεῖται γυιὸς γιὰ τὸν πατέρα** . Δὲν διατυπώνουν λοιπὸν αὐτὲς τὶς σκέψεις σὰν ἐρωτήσεις ἀλλὰ ἐκφράζουν τὴν ἀπορία τους. Κι ὁ Κύριος ἀπαντῶντας στὴν ἀπορία τοὺς λέει· Οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε (πῶς θὰ γίνονταν αὐτὸ πρὶν γεννηθῆ;) οὔτε οἱ γονεῖς του. Δὲν τὸ εἶπε ἐπειδὴ τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἁμαρτήματα. Γιατὶ δὲν εἶπε μόνο ὅτι «δὲν ἁμάρτησαν οἱ γονεῖς» ἀλλὰ συμπλήρωσε «γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλός». Ἁμάρτησαν βέβαια οἱ γονεῖς του ἀλλὰ δὲν ἦταν συνέπεια τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀναπηρία. Γιατὶ δὲν εἶναι σωστὸ οἱ ἁμαρτίες τῶν πατέρων νὰ φορτώνωνται στὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἀδίκησαν τίποτα. Αὐτὸ διδάσκει ὁ

Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἰεζεκιὴλ λέγοντας ὅτι «*Δὲν ἰσχύει πιὰ ἡ μεταφορὰ ποὺ λέγεται: Οἱ πατέρες ἔφαγαν ἀγουρίδες καὶ μούδιασαν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν*». Καὶ μὲ τὸ χέρι τοῦ Μωυσῆ γράφει «*Δὲν θὰ πεθάνει ὁ πατέρας γιὰ χάρη τοῦ παιδιοῦ*». **Πῶς ὅμως ἔχει γραφῆ «*Ἀφίνει νὰ ξεσπάσουν στὰ παιδιὰ οἱ ἁμαρτίες τῶν γονέων ὡς τὴν Τρίτη καὶ τέταρτη γενεά;*».** Μπορεῖ κανένας νὰ πῆ πρῶτα ὅτι **μήτε καθολικὸ κῦρος ἔχει αὐτὴ ἡ ἀπόφαση, μήτε ἔχει λεχθῆ γιὰ ὅλους παρὰ** μόνο γι’ αὐτοὺς ποὺ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὕστερα**λογάριασε καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως**. Δὲ λέγει ὅτι γι’ αὐτό, ποὺ ἁμάρτησαν οἱ γονεῖς, τιμωροῦνται τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ ὅτι οἱ ἁμαρτίες τῶν πατέρων, δηλαδὴ οἱ τιμωρίες γιὰ τὶς ἁμαρτίες θὰ ξεσπάσουν καὶ στὰ παιδιὰ τους σὰ νὰ ἔχουν πέσει στὰ ἴδια παραπτώματα. Γιὰ νὰ μὴ νομίσουν αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὅτι δὲ θὰ ὑποστοῦν τὶς ἴδιες τιμωρίες, ἀκόμα κι ἄν λιγώτερο ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἁμαρτήσουν, τοὺς λέει ὅτι δὲ θὰ γίνη ἔτσι ἀλλὰ οἱ ἁμαρτίες τῶν πατέρων σας, δηλαδὴ οἱ τιμωρίες θὰ ξεσπάσουν καὶ σὲ σᾶς **ἐπειδὴ δὲν γίνατε καλύτεροι ἀλλὰ πέσατε στὰ ἴδια ἤ καὶ χειρότερα παραπτώματα**. Κι ἄν βλέπης, πολλὲς φορὲς ἀκόμα καὶ νήπια νὰ ἁρπάζωνται, γιὰ τιμωρία τάχα τῶν γονέων, νὰ ξέρης καλά, ὅτι**ἀπὸ φιλανθρωπία, ὁ Θεὸς τὰ ἁρπάζει προτοῦ ζήσουν. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ νὰ μὴν γίνουν χειρότερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ νὰ μὴ ζήσουν γιὰ κακὸ τῆς ψυχῆς τους καὶ πολλῶν ἄλλων**. Ἀλλὰ **αὐτὰ μένουν κρυμμένα στῶν θείων βουλῶν τὴν ἄβυσσο**. Ἐμεῖς ἄς προχωρήσωμε.

Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς· οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ γεννηθῆ τυφλὸς ἀλλὰ **γιὰ νὰ γίνουν φανερὰ στὴν περίπτωσή του τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ** . Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐκτελῶ τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ μὲ ἔστειλε, ὅσο εἶναι μέρα. Ἔρχεται νύχτα, ὁπότε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ. Ὅσο βρίσκομαι στὸν κόσμο, «*εἶμαι τὸ κόσμου τὸ φῶς*». Αὐτὸ ἀποτελεῖ **δεύτερη ἀπορία**. Θὰ ρωτοῦσε κανένας, πῶς τὸ εἶπε αὐτό; **Ἀδικήθηκε ὁ ἄνθρωπος μὲ στέρηση τοῦ φωτὸς «*γιὰ νὰ γίνουν φανερὰ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ*»; Δὲν μποροῦσε νὰ φανερωθοῦν μ’ ἄλλο τρόπο;** Σὲ τὶ ἀδικήθηκες; στερήθηκα τὸ φῶς, ἀπαντᾶ καὶ τί βλάβη προέρχεται ἀπ’ τὴ στέρηση τοῦ αἰσθητοῦ φωτός; τὸ ἀντίθετο, **ἔχει εὐεργετηθῆ. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὰ σωματικὰ μάτια φωτίστηκαν καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς· ὥστε ἡ ἀναπηρία τὸν ὠφέλησε, ἀφοῦ μὲ τὴ θεραπεία γνώρισε τὸν ἀληθινὸ Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης**. Δὲν ἀδικήθηκε λοιπὸν ὁ τυφλὸς ἀλλὰ ἔχει εὐεργετηθῆ. Ἔπειτα κάθε μελετητὴς τῶν θείων ἄς γνωρίζη ὅτι τὸ «*ἵνα*» καὶ «*ὅπως*» πολλὲς φορὲς στὴ Γραφὴ δὲν ἀπαντοῦν αἰτιολογικὰ ἀλλὰ ἀποτελεσματικά. Παράδειγμα τὸ χωρίο τοῦ Δαυίδ «*ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου*» (Μέ ἀποτέλεσμα νὰ δικαιωθῆς στοὺς λόγους σου). Δὲν ἁμάρτησε ὁ Δαυίδ μὲ σκοπὸ νὰ δικαιωθῆ ὁ Θεός, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ τὴν ἁμαρτία τοῦ Δαυίδ πραγματοποιεῖται ἡ δικαίωση τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τόσα ὅσα δὲν ἦταν ἄξιος νὰ λάβη κι αὐτὸς ἐπάτησε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ κοντὰ στὴ μοιχεία διέπραξε φόνο καὶ ἔκαμε χρήση τῆς βασιλείας του ἀθετῶντας τὸ Θεό, τί ἄλλο ἀκολουθεῖ σὰν ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ δικαιωθῆ ὁ Θεός στὴν κρίση του καὶ τὸ διάλογο πρὸς τὸν Δαυίδ καὶ νὰ πάρη τὴ

νικῶσα ψῆφο καὶ νὰ καταδικασθῆ ὁ βασιλεύς; Γιατὶ ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλαβε τὴ βασιλεία, τοὺς νόμους ἀψήφησε ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν βασιλεύς. Γιατὶ ἂν ἦταν ἰδιώτης δὲ θὰ μποροῦσε τόσο εὔκολα νὰ διαπράξη δύο τέτοια μεγάλα κακουργήματα. Καταλαβαίνεις ὅτι τὸ «*ὅπως ἂν δικαιωθῆς*» δὲν ἔχει σημασία αἰτιολογική (τελικοῦ αἰτίου) ἀλλὰ ἀποτελεσματική. Ἄπειρα παρόμοια συνατοῦμε καὶ στὸν ἀπόστολο Παῦλο, ὅπως τὸ χωρίο τῆς ἐπιστολῆς πρὸς Ρωμαίους. «*Γιατὶ ἡ γνώση του Θεοῦ εἶναι ἀποδεδειγμένη στοὺς Ἕλληνες ὥστε νὰ εἶναι ἀναπολόγητοι*». **Δὲν ἔδωσε βέβαια ὁ Θεὸς στοὺς Ἕλληνες τὴ γνώση μὲ τὸ σκοπὸ νὰ εἶναι ἀναπολόγητοι στὰ σφάλματά τους. Τοὺς τὴν ἔδωσε γιὰ νὰ μὴ σφάλουν· κι ἔπειτα ἀφοῦ ἔσφαλαν, ἡ γνώση εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἀδυναμία τῆς ἀπολογίας** . Καὶ τὸ ἄλλο χωρίο. «*Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νόμου ἔγινε γιὰ νὰ περισσέψη ἡ καταδίκη*». Δὲν ἔγινε βέβαια γι’ αὐτὸ ἀλλὰ μᾶλλον **γιὰ νὰ σταματήση ἡ ἁμαρτία**. Κι ἐπειδὴ δὲ θέλησαν ἐκεῖνοι ποὺ δέχτηκαν τὸ νόμον νὰ τὴ σταματήσουν, ὁ νόμος ἔγινε αἰτία νὰ περισέψη ἡ ἁμαρτία. Γιατὶ περισσότεροι καὶ βαθύτερη γι’ αὐτοὺς λογαριάστηκε ἡ ἁμαρτία, ἐπειδὴ ἁμάρταναν μόλο ποὺ εἶχαν τὸ νόμο. Ἔτσι κι ἐδῶ ἡ φράση «*ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ*» **δὲν ἔχει νόημα αἰτιολογικὸ ἀλλὰ ἀποτελεσματικό**. **Σὰν ἀποτέλεσμα τῆς θεραπείας του τυφλοῦ προέκυψε ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ**. Ἔτσι κι ὁ οἰκοδόμος πολλὲς φορὲς ἄλλα μέρη τῆς οἰκοδομῆς τὰ τελειώνει κι ἄλλα τ’ ἀφήνει ἀτελειοποίητα. Κι ἔτσι, ἂν κάποτε δυσπιστήση κάποιος ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ δημιούργησε τὸ τέλειο, κατασκευάζοντας κι ἐκεῖνο τὸ ἀτελείωτο, μπορεῖ ν’ ἀποδείξη ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ τοῦ τελειωμένου τεχνίτης. Ὅμοια καὶ ὁ Θεός μας Ἰησοῦς θεραπεύοντας τὰ ἀνάπηρα μέλη μας καὶ ἀποκαθιστῶντας τὴν ὑγεία τους **ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ τῶν ἄλλων μελῶν μας** . **Κι ὅταν εἶπε «*γιὰ νὰ φανερωθῆ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ*» μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτό του κι ὄχι γιὰ τὸν Πατέρα. Γιατὶ ἡ δόξα ἐκείνου ἦταν φανερή, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ φανερωθῆ κι ἡ δική του** κι ἀκόμη ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εἶχε πλάσει τὸν ἄνθρωπο. Κι ὁπωσδήποτε δὲν εἶναι μικρὴ δόξα νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι αὐτὸς ποὺ παρουσιάστηκε σὰν ἄνθρωπος τώρα, ἔχει δημιουργήσει τὸν ἄνθρωπο, Θεὸς στὴν ἀρχή. Ὅτι αὐτὸ τὸ λέει γιὰ τὸν ἑαυτό του ἄσκουσε τὰ παρακάτω. Προσθέτει «*Ἐγὼ πρέπει νὰ πραγματοποιῶ τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ μ’ ἔστειλε*». Ἐγὼ πρέπει νὰ φανερώσω, λέει, τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ κάνω ἔργα, ποὺ ν’ ἀποδείξουν ὅτι κάνω τὰ ἴδια μὲ τὸν Πατέρα. Πρόσεξε ὅτι δὲν εἶπε τέτοια ἔργα ποὺ κάνει ὁ Πατέρας πρέπει νὰ παραγματοποιῶ κι ἐγώ. Ἀλλὰ ἐκεῖνα ποὺ κάνει ὁ Πατέρας. Πρέπει, λέγει, νὰ πραγματοποιῶ ἐκεῖνα τὰ ἴδια ἔργα ποὺ κάνει ἐκεῖνος ποὺ μ’ ἔστειλε κι αὐτὰ πρέπει καὶ νὰ ἐκτελῶ «ὅσο εἶναι ἡμέρα» δηλαδὴ ὅσο διαρκεῖ αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ πιστεύουν σὲ μένα. Γιατὶ ἔρχεται νύχτα, ὁπότε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ, δηλαδὴ νὰ πιστέψη. **Ἔργο ὀνομάζει τὴν πίστη**. **Στὴ μέλλουσα ζωὴ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψει. Ἡ μέρα εἶναι ἡ παροῦσα ζωή;** γιατὶ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε ὅπως ὅταν εἶναι ἡμέρα (Ὁ Παῦλος ὅμως τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴν ἀποκαλεῖ νύχτα γιατὶ ἐδῶ ἀγνοοῦνται ποιοὶ πράττουν τὴν ἀρετὴ καὶ ποιοὶ τὴν κακία. Κι ἀκόμα γιατὶ συγκρίνει μ’ αὐτὴ τὸ φῶς ποὺ μέλλει νὰ περιλάμψη τοὺς δικαίους). **Νύχτα εἶναι ἡ μέλλουσα ζωή, γιατὶ ἐκεὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ**

(Αὐτὴν ὁ Παῦλος τὴν ἀποκαλεῖ ἡμέρα γιὰ τὴ λαμπρότητα τῶν δικαίων καὶ τὴν παρουσίαση τῶν πράξεων τοῦ καθενός). **Στὴ μέλλουσα ζωὴ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει πίστη ἀλλὰ θέλοντας μὴ θέλοντας θὰ ὑπακούσουν ὅλοι** «*Ὅταν λοιπὸν βρίσκωμαι στὸν κόσμο, εἶμαι φῶς τοῦ κόσμου*». Γιατὶ μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματα φωτίζω τὶς ψυχές. Ὥστε πρέπει καὶ τώρα νὰ φωτίσω τὶς ψυχὲς πολλῶν θεραπεύοντας τὸν τυφλό καὶ φωτίζοντας τὶς κόρες τῶν ματιῶν. **Ἀφοῦ εἶμαι φῶς πρέπει νὰ φωτίζω καὶ αἰσθητὰ καὶ πνευματικά**.

«*Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπε ἔφτυσε, ἔκαμε πηλὸ ἀπὸ τὸ φτύμα κι ἀλείβοντας τὸν πηλὸ στὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ τοῦ εἶπε· πήγαινε καὶ πλύσου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ποὺ θὰ πῆ ἀπεσταλμένος. Ἔφυγε, πλύθηκε κι ἦρθε βλέποντας*».

Ἀφοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔμεινε στὰ λόγια ἀλλὰ ἔφερε σὰν συμπλήρωμα καὶ τὸ **ἔργο**. Ἔφτυσε κάτω, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε πηλό, ἄλλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. **Ἔδειξε μὲ τὸν πηλό ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἔπλασε ἀπὸ πηλὸ τὸν Ἀδάμ** . Γιατὶ τὸ νὰ πῆ ὅτι «*Ἐγὼ εἶμαι ποὺ ἔπλασα τὸν Ἀδάμ*» φαινόταν δύσκολο στοὺς ἀκροατάς του. Φανερωμένο μὲ τὰ ἔργα δὲ χτυποῦσε πιά. Γι’ αὐτὸ δημιουργεῖ τὰ μάτια, ἀπὸ πηλὸ μὲ τὸν ἴδιο δημιουργικὸ τρόπο ποὺ δημιούργησε καὶ τὸν Ἀδάμ. Καὶ δὲν ἔπλασε μονάχα τὰ μάτια, οὔτε τ’ ἄνοιξε μόνο, ἀλλὰ τοὺς χάρισε τὴν ὅραση. Αὐτὸ εἶναι **τεκμήριο ὅτι ἐμφύσησε στὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν ψυχή**. Γιατί, ἄν αὐτὴ δὲ λειτουργῆ, κι ἄν ἀκόμα τὸ μάτι εἶναι συγκροτημένο, ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ. Ἀλλὰ χρησιμοποίησε τὸ φτύμα γιὰ νὰ ξαναβρεθῆ τὸ φῶς. Αὐτὸ ἐπειδὴ ἦταν νὰ τὸν στείλη στὸ Σιλωάμ, **γιὰ νὰ μὴν καταλογιστῆ τὸ θαῦμα στὴν δύναμιν τοῦ νεροῦ ἀλλὰ νὰ μάθωμε ὅτι ἡ δύναμη ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ διαμόρφωσε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια**. Γι’ αὐτὸ ἔφτυσε κάτω κι ἔκαμε πηλό. Καὶ πάλι **γιὰ νὰ μὴ νομίσης ὅτι τὸ θαῦμα ἦταν τῆς γῆς τοῦ λέει νὰ νιφτῆ γιὰ ν’ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν πηλό** . Μερικοὶ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι δὲν ἔβγαλε τὸν πηλὸ ἀλλὰ μεταβλήθηκε σὲ μάτια καὶ τοῦ λέει νὰ πάη στὸ Σιλωὰμ γι’ αὐτοὺς τοὺς λόγους. Πρῶτα γιὰ νὰ δοῦμε τὴν πίστη τοῦ τυφλοῦ καὶ πὼς ἦταν **ὑπάκουος**. Δὲ σκέφτηκε ἄν ἦταν ὁ πηλὸς ὅλο κι ὅλο καὶ τὸ φτύμα ποὺ τοῦ ἔδωσε τὰ μάτια, τί τοῦ χρειαζόταν ὁ Σιλωάμ ἤ τὸ νίψιμο; Ἀλλὰ ὑπάκουσε σ’ αὐτὸν ποὺ τὸν διέταξε. Κι ἔπειτα γιὰ νὰ ἀποστομώση τοὺς ἀχαρίστους Ἰουδαίους . Γιατὶ εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸν εἶδαν πολλοὶ νὰ ἀλείφη στὰ μάτια τὸν πηλὸ καὶ θὰ παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχή, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ποῦν ὕστερα αὐτὸς εἶναι καὶ δὲν εἶναι αὐτός. Καὶ **τρίτο**, παρουσιάζεται ὅτι **δὲν ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Νόμου καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀφοῦ, ἔστειλε στὸ Σιλωάμ**. Καὶ γιατὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς πρόσθεσε καὶ τὴν ἐξήγηση τοῦ Σιλωάμ; Γιὰ νὰ μάθωμε ὅτι κι ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἦταν ποὺ τὸν ἐθεράπευσε, καὶ ὅτι **ὁ Σιλωάμ εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ**. Ὅπως ὁ Χριστὸς εἶναι πνευματικὴ πέτρα, ἔτσι κι ὁ Σιλωάμ εἶναι πνευματικός. Καὶ καθὼς ὁ χείμαρρος αὐτὸς τοῦ Σιλωάμ ἔμοιαζε μ’ ἕνα φοβερὸ ρεῦμα, ἔτσι κι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου, κρυφὴ καὶ ἄγνωστη στοὺς ἀγγέλους ὅλη τὴν ἁμαρτία κατακλύζει μὲ τὴ δύναμή της.

«*Οἱ γείτονες ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ πρῶτα ὅτι ἦταν τυφλὸς ἔλεγαν· δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ καθισμένος ζητιάνευε; Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς εἶναι· κι ἄλλοι πὼς εἶναι κάποιος ποὺ τοῦ μοιάζει. Κι ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι ἐγὼ εἶμαι. Πῶς λοιπὸν ἄνοιξαν τὰ μάτια σου; τοῦ παρατηροῦσαν. Κι αὐτὸς ἀποκρίθηκε. Κάποιος λεγόμενος Ἰησοῦς ἔκαμε πηλό, μοῦ ἔλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε: Πήγαινε νίψου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Πῆγα κι ἀφοῦ νίφτηκα ξαναεῖδα*». Ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὸ παράδοξο θαῦμα οἱ γείτονες δυσπιστοῦσαν. Κι ὅμως εἶχε ἔρθει στοῦ Σιλωὰμ μὲ ἀλειμμένα μὲ πηλὸ τὰ μάτια, γιὰ νὰ τὸν δοῦνε πολλοὶ καὶ νὰ μὴν ἀρνοῦνται ἔπειτα, ἐπειδὴ τάχα δὲν ἤξεραν. Ἀπιστοῦν ὅμως ἀκόμη. Καὶ δὲ σημειώνει τυχαῖα ὁ Εὐαγγελιστὴς ὅτι ἦταν ἐπαίτης, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀνείπωτη φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου, πῶς **συγκατέβαινε ὡς τοὺς ἀσήμαντους τῆς ζωῆς,** ὥστε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ θεραπεύη καὶ τοὺς ζητιάνους καὶ **νὰ μάθωμε καὶ μεῖς νὰ μὴν καταφρονοῦμε τοὺς ἐλαχίστους** . Κι ὁ τυφλὸς χωρὶς νὰ ντρέπεται οὔτε γιὰ τὴν πορηγούμενη ἀναπηρία του, οὔτε τὸ λαὸ νὰ φοβᾶται ὁμολογεῖ, ὅτι «*ἐγὼ εἶμαι*» διαλαλῶντας τὸν εὐεργέτη του· Ἕνας ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς. Ὀνομάζει ἄνθρωπο τὸν Κύριο, γιατὶ τίποτε ὡς τότε δὲν ἤξερε γι’ αὐτόν. Αὐτὸ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἔμαθε, αὐτὸ ὁμολογεῖ. Καὶ **πῶς ἤξερε, ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς;** Ἀπὸ τὴ συνομιλία μὲ τοὺς μαθητάς. Ρώτησαν οἱ μαθηταὶ τὸν Κύριο γι’ αὐτὸν κι αὐτὸς παρέτεινε τὸ λόγο του. «Ὅ*τι πρέπει νὰ πραγματοποιῶ τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ μ’ ἔστειλε κι ὅτι εἶμαι φῶς τοῦ κόσμου*». Τέτοια κανένας ἄλλος δὲν ἐδίδασκε παρὰ μονάχα ὁ Ἰησοῦς καὶ αὐτὰ τὰ ἔλεγε συχνά. Ἀπ’ αὐτὰ κατάλαβε ὁ τυφλὸς ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τὸ ὅτι ἔκανε πηλὸ καὶ τοῦ ἄλειψε τὰ μάτια τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὸ ἄγγιμα. Τὸ ὅτι ὅμως ἔφτυσε δὲν τὸ ἤξερε ἀκόμα, γιατὶ **δὲν τὸ εἶχε δεῖ**. Αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ, οὔτε τὸ προσθέτει· ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος.

«*Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; τὸν ρώτησαν. Δὲν ξέρω, τοὺς λέει. Τὸν δείχνουν στοὺς Φαρισαίους αὐτὸν ποὺ ἦταν κάποτε τυφλός. Ἦταν Σάββατο τότε ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὸν πηλὸ καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Τὸν ξαναρώτησαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ξαναβρῆκε τὸ φῶς του. Καὶ τοὺς εἶπε· ἔβαλε πηλὸ στὰ μάτια μου, νίφτηκα καὶ βλέπω. Μερικοὶ Φαρισαῖοι ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ, γιατὶ δὲν κρατεῖ τὸ Σάββατο. Κι ἄλλοι ἔλεγαν, πῶς μπορεῖ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάμη τέτοια σημαντικὰ πράγματα; Χωρίστηκαν μεταξύ τους*». Ἐπειδὴ ὁ Κύριος, ὅταν ἔκανε θεραπεῖες καὶ θαύματα, συνήθιζε νὰ διαφεύγη ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιατὶ**δὲν ἤθελε νὰ κομπάζη**, ὅταν ρώτησαν τὸν τυφλὸ «*ποὺ εἶναι ἐκεῖνος;*» ἀπάντησε δὲν ξέρω. Κι εἶπε τότε τὴν ἀλήθεια. Τὸν ὁδηγοῦν στοὺς Φαρισαίους, γιὰ νὰ τοῦ γίνουν περισσότερες καὶ δυσκολώτερες ἐρωτήσεις. Ὁ Εὐαγγελιστὴς σημειώνει, «*ἦταν Σάββατο*», γιὰ νὰ φανερώση τὴν πονηρία τους, ὅτι ἔβρισκαν προφάσεις γιὰ νὰ ὑποτιμήσουν τὸ Χριστὸ καὶ ὅτι τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ τὴν παράβαση τοῦ Σαββάτου κι ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ ξεχαστῆ τὸ θαῦμα. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν τὸν ρώτησαν πῶς βρῆκες τὸ φῶς σου ἀλλὰ πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Ἐκτοξεύοντας στὸν Κύριον ἀποκλειστικὰ τὴν διαβολὴ ὅτι τάχα ἐργάστηκε τὸ Σάββατο τὸν πηλό. Κι αὐτὸς σὰ νὰ μιλοῦσε σ’ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἤδη ἀκούσει, δὲν ἀναφέρει οὔτε τ’ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, οὔτε τί τοῦ εἶπε ὁ Κύριος παρὰ μόνο ὅτι «*ἔβαλε στὰ μάτια μου πηλό, νίφτηκα καὶ βλέπω*». Γιατὶ

ἦταν φυσικὸ ὅτι οἱ Φαρισαῖοι θὰ εἶχαν ἀκούσει πιὸ μπροστὰ κι ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν ὁδηγήσει τὸν τυφλό, σ’ αὐτοὺς καὶ εἶχαν ἴσως διατυπώσει τὴ διαβολὴ κατὰ τοῦ Κυρίου. «*Κοιτάξτε τί κάνει τὸ Σάββατο ὁ Ἰησοῦς*». Ἀξίζει νὰ προσέξωμε τὸ θάρρος τοῦ τυφλοῦ, πῶς μιλᾶ χωρὶς νὰ ξαφνιαστῆ μὲ τοὺς Φαρισαίους. Αὐτοὶ τὸν ἔφεραν γιὰ νὰ τρομάξη καὶ ν’ ἀρνηθῆ τὴ θεραπεία του. Κι **αὐτὸς πιό δυνατά φωνάζει** «*Βλέπω*». Μερικοὶ Φαρισαῖοι ἔλεγαν -ὄχι ὅλοι, οἱ πιὸ θρασεῖς- αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό. Κι ἄλλοι ἔλεγαν πῶς μπορεῖ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάμη τέτοια μεγάλα; Βλέπεις ὅτι ο**ἱ πολλοὶ μαλακώνουν ἀπὸ τὸ θαῦμα**. Εἶναι Φαρισαῖοι κι ἄρχοντες· τοὺς συγκλονίζει ὅμως τὸ θαῦμα καὶ τὸ ὑπερασπίζουν. Χωρίστηκαν μεταξύ τους. Αὐτὴ ἡ διαίρεση πρῶτα γεννήθηκε στὸ λαό. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ἐξαπατᾶ τὸ λαό, καὶ ἄλλοι ὄχι. Τώρα παρουσιάζεται κι ἀνάμεσα στοὺς ἄρχοντες καὶ βλέπομε πολλοὺς Φαρισαίους νὰ χωρίζονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ὑπερασπίζουν τὸ θαῦμα. Μόλο ποὺ χωρίστηκαν ὅμως, **ἡ ἔνστασή τους γιὰ τὸ Χριστὸ ἦταν ἄτονη δὲν εἶχαν βεβαιότητα, ἀμφέβαλλαν μᾶλλον** καὶ διχογνωμοῦσαν. Πῶς μπορεῖ, εἶπαν, ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάμη τέτοια; Αὐτὴ δὲν εἶναι μία ἄτονη ἔνσταση; Προσέξετε καὶ τὴν κακότητα ἐκείνων ποὺ ἔκαμαν τὴ διαβολή. Δὲν λένε ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, ἐπειδὴ θεραπεύει τὸ Σάββατο, ἀλλὰ ὅτι δὲν κρατεῖ τὸ Σάββατο, προβάλλοντας μὲ σκόπιμη ἀντιστροφὴ ὄχι τὴν εὐεργεσία ἀλλὰ τὴν παράβαση τῆς ἡμέρας. Προσέξετε καὶ τοῦτο· **οἱ ἄρχοντες εἶναι πιὸ διστακτικοὶ στὸ καλὸ ἀπὸ ὅ,τι τὸ πλῆθος**. Τὸ πλῆθος προηγήθηκε στὴ διχογνωμία καὶ δὲν συμφωνοῦσαν ὅλοι κατὰ τοῦ Χριστοῦ· οἱ ἄρχοντες ἔπαθαν ἀργότερα τὴν ἐπαινετὴ αὐτὴ διαίρεση. Γιατὶ ὑπάρχει καὶ καλὸ σχίμα· ὅπως λέει ὁ Κύριος· «*Ἦρθα νὰ φέρω μαχαίρι στὴ γῆ*», **τὴ διαίρεση ποὺ ὁδηγεῖ στὸ καλὸ ὁπωσδήποτε καὶ τὴν εὐσέβεια**.

Εἶπαν ξανὰ στὸν τυφλό· Σὺ τί ἔχεις νὰ πῆς γιὰ τὸ ὅτι σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Κι αὐτὸς εἶπε, ὅτι εἶναι προφήτης. Δὲν πίστεψαν ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἦταν τυφλὸς καὶ βρῆκε τὸ φῶς του, ὥσπου φώναξαν τοὺς γονεὶς του καὶ τοὺς ρώτησαν· τοῦτος εἶναι ὁ γιός σας ποὺ λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς τώρα βλέπει; Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ρώτησαν τὸν τυφλό· σὺ τί ἔχεις νὰ πῆς γι’ αὐτό; Ἦσαν ἀπὸ τὴν μερίδα τῶν καλοδιάθετων. Εἶχαν παρατηρήσει, πῶς μπορεῖ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάμη τέτοια; Γιὰ νὰ μὴ φανῆ ὅτι συνηγοροῦσαν μάταια, φέρνουν σὰν μάρτυρα τὸν ἴδιο ποὺ εὐεργετήθηκε κι εἶχε νιώσει τὴ δύναμη, γιὰ νὰ ἀποστομώση τοὺς συκοφάντες. Πρόσεξε πόσα καλόβολα ρωτοῦν. Δὲν τοῦ εἶπαν· Τί ἔχεις νὰ πῆς ἐσὺ γιὰ τὸ ὅτι ἔκαμε τὸν πηλό; Καὶ ὅτι δὲν ἐκράτησε τὸ Σάββατο; Ἀλλὰ ἀναφέρουν τὸ θαῦμα, ὅτι σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Καὶ μόνο δὲν παρακινοῦν· κι αὐτὸν ποὺ θεραπεύτηκε νὰ κάμη τὴ συνηγορία ποὺ ἔπρεπε γιὰ τὸ Χριστό. Τοῦ κάνουν ὑπομνήσεις καὶ τὸν ἐρεθίζουν. «*Σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια*». Σ’ εὐεργέτησε, τοῦ λένε, ὥστε χρωστᾶς νὰ μιλήσης γι’ αὐτόν. Γι’ αὐτὸ κι ὁ τυφλὸς ὁμολογεῖ αὐτὸ ποὺ μποροῦσε ὅτι «*Δὲν εἶναι ἁμαρτωλὸς ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Θεό*». Εἶναι προφήτης. Κι ἄς λένε ἄλλοι ὅτι δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, γιατὶ δὲν κρατᾶ τὸ Σάββατο. Νόμιζαν ὅτι ὁ Χριστὸς καταπατοῦσε τὸ Σάββατο ἐπειδὴ μὲ τὸ ἕνα δάχτυλο ἄλειψε τὸ πηλό. Αὐτοὶ ποὺ μὲ ὅλο τὸ χέρι τους ἔλυναν τὸ Σάββατο τὰ ζῶα τους γιὰ νὰ τὰ ποτίσουν, νόμιζαν πῶς ἦσαν εὐσεβεῖς. Φωνάζουν λοιπόν οἱ σκληροί

καὶ ἀνυπάκουοι τοὺς γονεῖς, θέλοντας νὰ τοὺς βάλουν σὲ ἀμηχανία κι ἔτσι νὰ τοὺς κάνουν ν’ ἀρνηθοῦν τὴν ἀναπηρία τοῦ παιδιοῦ τους. Ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν μπόρεσαν νὰ κλείσουν τὸ στόμα ποὺ εὐγνωμονεῖ, φοβερίζουν τοὺς γονεῖς, περιμένοντας ὅτι ἔτσι θὰ χτυπήσουν τὸ θαῦμα. Τοὺς βάζουν στὴ μέση μὲ πολὺ θυμό τοὺς ἐρωτοῦν, καλύτερα, μὲ πολλὴ κακότητα. Δὲν τοὺς εἶπαν «*τοῦτος εἶναι ὁ γιός σας ποὺ ἦταν τυφλός;*» ἀλλὰ «*αὐτὸς ποὺ σεῖς λέγατε*». Μόνο ποὺ δὲν εἶπαν, αὐτὸς ποὺ σεῖς τὸν κάνατε τυφλό, καὶ διαλαλήσατε τὸ λόγο παντοῦ, διαδίδοντας πλαστὰ καὶ ψεύτικα πράγματα. Ὦ μιαροὶ Φαρισαῖοι! Ποιὸς πατέρας μποροῦσε νὰ πῆ τέτοια ψέματα γιὰ τὸ παιδί του; Μὲ τὰ δύο τοῦτα τοὺς στενοχωροῦν καὶ τοὺς πιέζουν, ν’ ἀρνηθοῦν τὸ γιό τους μὲ τὴ φράση «*αὐτὸς ποὺ σεῖς λέγατε*» καὶ μὲ τὴν ἄλλη «*πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει*». Βλέπεις ὅτι σὰν ἀπόδειξη, τῆς πρώτης ψευτιᾶς τους, ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι τυφλό, προσκομίζουν τὸ γεγονὸς ὅτι ἔπειτα αὐτὸς βλέπει. Ἤ τοῦτο εἶναι ψέμα, ὅτι τώρα βλέπει, ἤ ἐκεῖνο, ὅτι ἦταν τυφλός. Ὅμως τὸ πρῶτο εἶναι ἀληθινό, γιατὶ βλέπει· εἶναι ψέμα ἐπομένως αὐτὸ ποὺ διαδώσατε, ὅτι ἦταν πρῶτα τυφλός.

Τοῦ ἀπάντησαν οἱ γονεῖς του· Ξέρομε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλός, πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δὲν ξέρομε, οὔτε ξέρομε ποιός τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ὁ ἴδιος εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ ρωτῆστε τον. Ἂς μιλήση ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του γιατὶ φοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατὶ εἶχαν ἤδη συμφωνήσει οἱ Ἰουδαῖοι, ἄν κάποιος ὁμολογήση ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς νὰ γίνη ἀποσυνάγωγος. Γι’ αὐτὸ οἱ γονεῖς του εἶπαν· Ὁ ἴδιος εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ ρωτῆστε τον. Τρεῖς ἐρωτήσεις ἀπηύθυναν οἱ Φαρισαῖοι στοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, ἄν ἦταν γιὸς τους, ἄν γεννήθηκε τυφλὸς καὶ πῶς βρήκε τὸ φῶς του. Κι ἐκεῖνοι ἀπαντοῦν στὰ δύο ὅτι εἶναι γιός τους κι ὅτι γεννήθηκε τυφλός. Δὲν προσθέτουν καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας, γιατὶ δὲν τὸν ξέρουν. Καὶ τοῦτο ὅμως γίνεται γιὰ νὰ ὁμολογηθῆ πιὸ βέβαια ἡ ἀλήθεια. Μαρτυρεῖ γι’ αὐτὸ ὁ ἴδιος ποὺ δέχτηκε τὴν εὐεργεσία καὶ εἶναι καὶ πιὸ ἀξιόπιστος. Τὸ λένε κι οἱ γονεῖς του. Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος ὁ ἴδιος. Μήπως εἶναι νήπιο ἤ ἀνώριμος, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνη πῶς ἔχει θεραπευτῆ; Τέτοια εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἐπειδὴ φοβοῦνταν τοὺς Φαρισαίους. Τόσο ἀνώριμοι ἦσαν ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ παιδὶ χειρότεροι. Αὐτὸς στέκεται μάρτυρας τῆς ἀλήθειας ἀτρόμητος. Ἔτσι **δέχτηκε φῶς καὶ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς**.

Φώναξαν γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν τυφλὸς καὶ τοῦ εἶπαν· Δόξασε τὸ Θεό. Ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός. Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε· Ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς δὲν γνωρίζω. Ἕνα γνωρίζω ὅτι βλέπω ἐνῶ ἤμουν τυφλός. Τοῦ ξαναεῖπαν· τί σοῦ ἔκανε; πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Τοὺς ἀπάντησε· Σᾶς τὸ εἶπα κιόλας καὶ δὲν τὸ ἀκούσατε· γιατὶ θέλετε νὰ τὸ ἀκούσετε πάλι; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε καὶ σεῖς μαθηταί του; Τὸν μάλλωσαν καὶ τοῦ εἶπαν· Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ Μωυσῆ. Ἐμεῖς ξέρομε ὅτι ὁ Θεὸς μίλησε στὸ Μωυσῆ, αὐτὸς δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς ὑπέδειξαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῆ ὁ γιός τους αὐτὸ κάνουν οἱ κακόβουλοι· τὸν φέρνουν λοιπὸν ὄχι γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλουν, ὥστε νὰ κατηγορήσει τὸ θεραπευτή του.**Γιατὶ ἐκεῖνο**

τὸ «*δόξασε τὸ Θεό*» αὐτὸ σημαίνει. Ὁμολόγησε ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν μοῦ ἔκανε τίποτε (αὐτὸ δόξα Θεοῦ· νὰ μὴ μαρτυρηθῆ κανένα καλὸ γιὰ τὸν Ἰησοῦ). Ἐμεῖς γνωρίζομε ὅτι εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς λοιπὸν δὲν τὸν ἐξετάζετε ὅταν σᾶς προκαλοῦσε λέγοντας, ποιὸς ἀπὸ σᾶς μὲ ἐξετάζει γιὰ ἁμαρτία; Κι ὁ τυφλὸς λέει· ἄν εἶναι ἁμαρτωλὸς δὲν τὸ γνωρίζω, δηλαδὴ δὲν τὸ ἐξετάζω τώρα οὔτε ἔχω γνώμη. Γνωρίζω ὅμως φανερὰ ὅτι ἔκαμε σὲ μένα θαῦμα. Ἄς ἐξετάση καθένας τὴν πραγματικότητα κι ἄς ρίξη τὴν ψῆφο του. Κι ἔπειτα πάλι τὸν ρωτοῦσαν «*τί σοῦ ἔκανε*» θέλοντας νὰ κατηγορήσουν τὸ Σωτῆρα, ἐπειδὴ ἄλειψε τὸν πηλὸ. Κατάλαβε ὁ ἄνθρωπος ὅτι ρωτοῦσαν ὄχι γιὰ νὰ μάθουν ἀλλὰ γιὰ νὰ κατηγορήσουν καὶ τοὺς ἀπαντοῦσε πιὸ προκλητικά. «*Μήτε νὰ σᾶς μιλήσω πιὰ δὲν σᾶς ἔχω ἄξιους. Πολλὲς φορὲς σᾶς εἶπα καὶ δὲν προσέξατε*». Καὶ προσθέτει αὐτὸ ποὺ περισσότερο μπορεῖ νὰ τοὺς ἐρεθίση· Μήπως θέλετε νὰ γίνετε καὶ σεῖς μαθηταί του;**Φανερώνει ὅτι αὐτὸς θέλει νὰ εἶναι μαθητής του**. Τοὺς περιπαίζει καὶ τοὺς διακωμωδεῖ -ἤρεμα μιλῶντας- αὐτὸς ποὺ διαθέτει φρόνημα θαρραλέο καὶ ἄφοβο, ποὺ δὲν δειλιάζει γιὰ τὴ μανία τους. Ἔκεῖνοι τοῦ λένε ὑβριστικά· Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ Μωυσῆ. Σ’ αὐτὸ **ψεύδονται** φανερά. **Ἄν ἦσαν μαθηταὶ τοῦ Μωυσῆ θὰ ἦσαν καὶ τοῦ Χριστοῦ**. Ὅπως τοὺς ἔλεγε ὁ ἴδιος. «*Ἄν πιστεύατε στὸ Μωυσῆ, θὰ πιστεύατε καὶ σ’ ἐμένα*» καὶ δὲν εἶπαν ὅτι «*ἐμεῖς ἀκούσαμε*» ἀλλὰ «*ἐμεῖς γνωρίζουμε*» ὅτι ὁ Θεὸς μίλησε στὸ Μωυσῆ. Μολονότι οἱ πρόγονοί τους τοὺς ἄφησαν παράδοση, αὐτοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν ἀκριβῆ γνώση γι’ αὐτὰ ποὺ παρέλαβαν μὲ τὴν ἀκοή. Ἐνῶ αὐτὸν ποὺ ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους νὰ θαυματουργῆ καὶ τὸν ἄκουαν νὰ λέγη θείους λόγους καὶ οὐράνιους, αὐτὸν τὸν ἀποκαλοῦσαν πλάνο. **Βλέπετε ἀνοησία ποὺ προκαλεῖ ἡ κακία;**

Τοὺς ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος· Σ’ αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀπορία· ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ γνωρίζομε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀλλὰ ἄν εἶναι κανένας θεοφοβούμενος καὶ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν ἀκούει. Ὡς τώρα ποτὲ δὲν ἔχει ἀκουσθῆ ὅτι ἄνοιξε κάποιος τὰ μάτια ἑνὸς γεννημένου τυφλοῦ. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲ θὰ κατόρθωνε τίποτα. Σεῖς, τοὺς λέει, Ἰουδαῖοι, ἀποκρούετε ἐκεῖνον ποὺ μὲ θεράπευσε, γιατὶ τάχα δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι. Κι ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι γι’ αὐτὸ εἶναι πιὸ θαυμαστός. Γιατὶ κάποιος ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ σᾶς τοὺς ἐπίσημους, οὔτε ἀπὸ τοὺς δοξασμένους, κατορθώνει τόσο μεγάλα. Εἶναι λοιπὸν ἀπ’ ὅλα φανερό, ὅτι προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη δύναμη, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καμμιὰ ἀνθρώπινη βοήθεια. Ἔπειτα ἐπειδὴ μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς εἶχαν πεῖ «*πῶς μπορεῖ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάνη τέτοια θαύματα;*» παίρνει καὶ αὐτῶν τὴ σκέψη καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει τὰ ἴδια τὰ λόγια τους. Γνωρίζομε ὅλοι, τοὺς λέει, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει ἁματωλοὺς ἀλλὰ ἄν εἶναι κανένας θεοσεβούμενος καὶ κάνη τὸ θέλημά του, αὐτὸν ἀκούει. Πρόσεξε πὼς μ’ αὐτὰ ὄχι μόνο ἀπάλλαξε τὸν Κύριο ἀπὸ ἁμαρτίες ἀλλὰ τὸν παρουσιάζει ἀκόμα πὼς ἀρέσει πάρα πολὺ στὸ Θεὸ κι ὅτι κάνει πάντα τὸ θέλημά του. Ἀλλὰ ἄν εἶναι κάποιος θεοσεβούμενος καὶ κάνη τὸ θέλημά του. Κι ἐπειδὴ καταλάβαινε ὅτι αὐτοὶ ἤθελαν νὰ συσκιάσουν τὸ θαῦμα, γεμᾶτος ἀπὸ σύνεση πολλή, διαλαλεῖ τὴν εὐεργεσία. «*Ἄν δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό*», δὲ θὰ

πραγματοποιοῦσε τέτοιο θαῦμα. Ὅπως κανεὶς ὡς τώρα. Ἄνοιξαν ἴσως μάτια τυφλοῦ, ὄχι ὅμως χαλασμένα ἐκ γενετῆς ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πάθημα. Τὸ παράξενο εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔγινε τώρα. Εἶναι ὁλοφάνερο λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔκανε τέτοιο θαῦμα εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἄνθρωπο. Ἀλλὰ μερικοὶ προβάλλουν τὴν ψυχρὴ καὶ σοφιστικὴ ἀπορία τους: «πῶς εἶπε ὅτι δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀφοῦ ὅταν προσεύχωνται νὰ τοὺς συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες τοὺς ἀκούει, ἐπειδὴ εἶναι φιλάνθρωπος. **Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὸ ποὺ λέει ἐδῶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρταλωλούς;** θὰ ἔπρεπε σ’ αὐτὸ νὰ μὴ δώσωμε καμμιὰ ἀπόκριση. Ὅμως πρέπει νὰ λεχτῆ ὅτι τὸ «*ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλοῦς*» **σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν παραχωρεῖ στοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ πραγματοποιοῦν θαύματα. Γιατὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν εἰσέρχεται σὲ σῶμα καταχρεωμένο ἀπὸ ἁμαρτίες**. **Ὅταν ὅμως ζητοῦν τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν τους ἀληθινὰ καὶ μὲ τὴν καρδιά τους, τοὺς ἀκούει ὄχι σὰν ἁμαρτωλοὺς ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπους ποὺ μετανοοῦν**. Εὔλογα λοιπὸν ἔχει λεχθῆ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλούς. Γιατὶ δὲν δίνει στοὺς ἁμαρτωλοὺς μήτε τὴ χάρη τῶν θαυμάτων. Πῶς βέβαια ἐκείνους ποὺ καὶ νὰ ζητήσουν κάτι τέτοιο τοὺς μισεῖ, γιατὶ θέλουν νὰ οἰκειοποιηθοῦν πράγματα ποὺ καθόλου δὲν τοὺς ἀνήκουν, αὐτοὺς ὅταν ζητοῦν ἄφεση ὄχι σὰν ἁμαρτωλοὶ ἀλλὰ σὰν μετανοημένοι τοὺς ἀκούει; Πρόσεξε ὅτι εἶπε «*ὅταν εἶναι θεοφοβούμενοι*» καὶ πρόσθεσε «*καὶ κάνουν τὸ θέλημά του*». **Ὑπάρχουν πολλοὶ θεοφοβούμενοι ποὺ δὲν κάνουν ὅμως τὸ θέλημά του. Πρέπει ὅμως νὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ δύο καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκτέλεση τοῦ θελήματός του, δηλαδὴ καὶ ἡ πίστη καὶ τὰ ἔργα** , ἤ, ὅπως λέει ὁ Παῦλος, **πίστη καὶ ἀγαθὴ συνείδηση**. Γενικώτερα **ἡ θεωρία καὶ ἡ πράξη. Τότε εἶναι ζωντανὴ ἡ πίστη, ὅταν συνοδεύεται κι ἀπὸ θεάρεστα ἔργα**, **τὰ ὁποῖα φέρνουν τὴν ἀγαθὴ συνείδηση** ὅπως τὰ πονηρὰ ἔργα τὴν πονηρὴ συνείδηση. Καὶ **τὰ ἔργα πάλι τότε εἶναι ζωντανά, ὅταν τὰ θερμαίνει ἡ πίστη. Χωρισμένα μεταξὺ τους εἶναι νεκρά**. Ὅπως ἔχει λεχθῆ «*πίστη χωρὶς ἔργα εἶναι νεκρή*» καὶ τὰ ἔργα χωρὶς τὴν πίστη. Πρόσεξε πῶς **ἡ ἀλήθεια δίδει τὴ δύναμη στὸν ἀσήματνο ζητιάνο νὰ μιλᾶ μὲ θάρρος** , νὰ ἐλέγχη αὐτοὺς ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν μεγάλους καὶ ἐκτιμοῦσαν. **Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμή της καθὼς καὶ τοῦ ψεύδους ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ δειλία.**

Τοῦ ἀπάντησαν καὶ τοῦ εἶπαν· Ἐσὺ γεννήθηκες ὁλόκληρος μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ θέλεις νὰ διδάξης ἐμᾶς; Τὸν πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὴ συναγωγή. Ἔμαθε ὁ Ἰησοῦς ὅτι τὸν ἔβγαλαν ἔξω· τὸν ηὗρε καὶ τοῦ εἶπε. Σὺ πιστεύεις στὸ Γιὸ τοῦ Θεοῦ; Ἀποκριθηκε ἐκεῖνος. Ποιός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ’ αὐτόν; Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, τὸν ἔχεις δεῖ κι αὐτὸς ποὺ μιλᾶ μαζί σου, ἐκεῖνος εἶναι. Πιστεύω Κύριε, εἶπε αὐτός, κι ἔπεσε στὰ πόδια του. Ὥσπου περίμεναν ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ μιλοῦσε ὅπως ἤθελαν, τὸν καλοῦσαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν καὶ μάλιστα ὄχι μιὰ φορὰ μόνο. Ὅταν ὅμως διαπίστωσαν ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις του ὅτι δὲν συμμεριζόταν τὴ γνώμη τους ἀλλὰ προτιμοῦσε τὴν ἀλήθεια, τὸν ἐξευτελίζουν πρῶτα ὅτι γεννήθηκε μέσα στὴν ἁμαρτία. Προβάλλουν ἀνόητα τὴν τύφλωσή του καὶ νομίζουν ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησή του καταδικάστηκε νὰ γεννηθῆ τυφλός. Εἶναι ὁλότελα παράλογο. Κι’ ἔπειτα τὸν βγάζουν

ἔξω ἀπὸ τὸ ναό, κήρυκα τῆς ἀλήθειας οἱ γιοὶ τοῦ ψεύδους. Προσέξετε τὸ κέρδος.**Τὸν βγάζουν ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ τὸν βρίσκει ἀμέσως ὁ Κύριος τοῦ ναοῦ. Τὸν ἀτίμασαν γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε τὸ Χριστὸ καὶ τιμήθηκε μὲ πλήρη ἐπίγνωση τοῦ Γιοῦ τοῦ Θεοῦ**. Τὸν βρῆκε ὁ Ἰησοῦς σὰ νὰ πῆγε ἐπίτηδες γι’ αὐτό, **γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση**, ὅπως ἕνας ἀγωνοθέτης δέχεται τὸν ἀθλητὴ πού πολὺ κοπίασε καὶ στεφανώθηκε, καὶ τὶ τοῦ λέει; «*Πιστεύεις στὸ Γιὸ τοῦ Θεοῦ;*» **Γιατὶ τὸ ρωτᾶ αὐτό; Ὕστερ’ ἀπὸ τόση ἀπολογία πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ τόσους λόγους ρωτᾶ ἄν πιστεύη;** Δὲν τὸ κάνει αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν ξέρει, ἀλλὰ **θέλει νὰ γνωρίση τὸν ἑαυτὸ του στὸν τυφλό**. Δὲν τὸν εἶχε δεῖ καθόλου μετὰ τὴ θεραπεία. Πῶς μποροῦσε, ἀφοῦ τὸν τραβοῦσαν ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ τὰ πάγκακα σκυλιὰ τῶν Ἰουδαίων. Γι' αὐτὸ τὸν ρωτᾶ τώρα, ὥστε νὰ ρωτήση κι ἐκεῖνος ποιός εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τοῦ παρουσιάση ἔπειτα τὸν ἑαυτό του. Συνάμα τοῦ δείχνει ὅτι δίνει μεγάλη ἀξία στὴν πίστη του, σὰ νὰ λέη τέτοια· Μὲ ὕβρισε τόσος κόσμος, ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπολογίζω καθόλου· ἕνα μ’ ἐνδιαφέρει, ἡ πίστη. Κι ἐκεῖνος ρωτᾶ «*ποιός εἶναι, Κύριε ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ;*» Ὁ λόγος του βγῆκε ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἡ ἀπάντηση· Τὸν εἶδες κι αὐτὸς ποὺ μιλάει μαζί σου, ἐκεῖνος εἶναι. Δὲν τοῦ εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι ποὺ σὲ θεράπευσα, αὐτὸς ποὺ σοῦ εἶπε πήγαινε, νίψου. Τοῦ μίλησε πρῶτα συγκεκαλυμμένα κι ἀόριστα. Τὸν ἔχεις δεῖ τοῦ εἶπε κι ὕστερα πιὸ φανερά· Αὐτὸς ποὺ μιλάει μαζί σου, ἐκεῖνος εἶναι. Φαίνεται ὅτι **ὁ Κύριος εἶπε ἐπίτηδες τὸν ἔχεις δεῖ**, γιὰ νὰ τὸν κάνη ὁπωσδήποτε νὰ θυμηθῆ τὴ θεραπεία κι ὅτι ἔλαβε ἀπ’ αὐτὸν τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπη. Καὶ ὅπως πιστεύει εὐθὺς ὁ ἄνθρωπος, δείχνει εὐθὺς ἔμπρακτα τὴ θερμὴ κι ἀληθινὴ πίστη του, προσκυνῶντας καὶ **ἐπιβεβαιώνοντας τὸ λόγο μὲ τὸ ἔργο** καὶ δοξάζοντάς τον σὰν Θεό. Γιατὶ ἔχει καθιερωθῆ μόνο στὸ Θεὸ ν’ ἀποδίδεται προσκύνηση.

Ὑποθέσετε τώρα ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο πραγματοποιήθηκε μεταφορικά. Ἀφότου καταδικαστήκαμε σὲ θάνατο κι ἀποφασίστηκε νὰ μεγαλώνωμε μέσα στοὺς πόνους, κάτι σὰν πηχτὸ νέφος καὶ δεμάτινο ροῦχο, ὅπως λένε τὰ ἱερὰ Λόγια ἁπλώθηκε στὰ πνευματικά μας μάτια. Ἔτσι τυφλὸς ἦταν εἴτε κάθε ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ὑποκείμενος σὲ γένεση, μὲ τὴν ὁποία ἦταν συνδεδεμένη ἡ φθορὰ, εἴτε καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐθνικῶν. Κι αὐτοὶ ἐκ γενετῆς τυφλοὶ ἦσαν, ὅπως οἱ Ἕλληνες. Ἐπειδὴ θεοποίησαν ὅσα ἦταν ὑποκείμενα στὴ γένεση καὶ στὴ φθορά, τυφλώθηκαν σύμφωνα μὲ τὴ ρήση «*Σκοτίσθηκε ἡ ἀσύνετη καρδιά τους*». Τέτοιοι ἦσαν κι οἱ μάγοι τῶν Περσῶν ποὺ δαπάνησαν τὴ ζωὴ τους σὲ φλυαρίες γιὰ τὴ γένεση καὶ τὰ γενέθλια. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν τυφλό, σὰν ἐκπρόσωπο ἤ τοῦ ἀνθρώπου γενικά ἤ τοῦ ἐθνικοῦ ἀνθρώπου –εἶδε ὁ Ἰησοῦς. **Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ δῆ τὸ Δημιουργὸ μᾶς ἐπισκέφτηκε ὁ ἴδιος ἀπὸ εὐσπλαχνία**, σὰν ἀνατολὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ πῶς τὸν εἶδε; Περνῶντας, ὄχι μένοντας δηλ. στὸν οὐρανό ἀλλὰ ἀφοῦ κατέβηκε ἀδειάζοντας ἀπὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο κι ἀφοῦ, κατὰ τὸν Προφήτη ἔσκυψε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι εἶδε τοὺς ἐθνικούς, δὲν εἶχε δηλ. ἔρθει σ’ αὐτοὺς πιὸ μπροστά. Ἦρθε γιὰ τὰ χαμένα πρόβατα τῆς μάντρας τοῦ Ἰσραήλ. Ὕστερα σὰν παρέκκλιση ἀπὸ τὸ δρόμο του ἐπισκέφτηκε τὸ λαὸ ποὺ καθόταν στὸ σκοτάδι τῆς ὁλικῆς ἄγνοιας. Καὶ πῶς

θεραπεύει τὴν τύφλωση; Φτύνοντας στὴ γῆ καὶ κάνοντας πηλό. Ὅποιος δηλαδὴ πιστέψη, ὅτι σὰ σταγόνα βροχῆς ποὺ πέφτει στὴ γῆ, κατέβηκε στὴν ἁγνὴ Παρθένο ὁ Λόγος, αὐτὸς θ' ἀλείψη τὰ πνευματικὰ μάτια μὲ τὸν πηλὸ ἀπὸ τὸ φτύμα καὶ τὴ γῆ, δηλαδὴ **μὲ ἕνα Χριστὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ θεία οὐσία, σύμβολό της τὸ φτύμα, καὶ τὴν ἀνθρώπινη, ποὺ τὴ συμβολίζει ἡ γῆ, ἀπ'τὴν ὁποία προέρχεται τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου**. **Ἆραγε θὰ σταματήση τὴ θεραπεία ὡς τὸ σημεῖο ποὺ θὰ πιστέψη κανείς; Ὄχι βέβαια ἀλλὰ πρέπει νὰ πάη καὶ στὸ Σιλωὰμ, τὴν πηγὴ τοῦ Βαπτίσματος καὶ νὰ βαπτιστῆ στ' ὄνομα τοῦ ἀπεσταλμένου δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ**. Γιατὶ ὅσοι βαφτιστήκαμε πνευματικά, βαφτιστήκαμε στ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. **Κι ἀφοῦ βαφτιστῆ καθένας θὰ πέση καὶ σὲ πειρασμοὺς**. Θὰ τὸν ὁδηγήσουν ἴσως δὲ βασιλιάδες κι ἄρχοντες, ἐξ αἰτίας τοῦ Χριστοῦ ποὺ τὸν ἐθεράπευσε. **Πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμασατε σταθεροὶ καὶ νὰ στεκώμαστε ἀκλόνητα στὴν ὁμολογία μας, νὰ μὴ μᾶς ὁδηγῆ ὁ φόβος στὴν ἄρνηση ἀλλὰ νὰ γίνωμε, ἄν χρειαστῆ ἀποδιωγμένοι κι ἀποσυγάγωγοι** κατὰ τὸ λόγο «*θὰ σᾶς μισήσουν ὅλοι γιὰ τόνομά του καὶ θὰ σᾶς κάνουν ἀποσυνάγωγους*». Κι ἄν βγάλουν ἔξω οἱ ἄνθρωποι αὐτὸν ποὺ θὰ ὁμολογήση, μισῶντας τον**ἐξ αἰτίας τῆς ἀληθειας** καὶ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἀκριβὰ τους, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δόξα, θὰ τὸν εὕρη ὁ Ἰησοῦς καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι τὸν ἀτίμησαν οἱ ἐχθροὶ του, θὰ τὸν τιμήση ὁ Χριστὸς μὲ βαθύτερη ἐπίγνωση καὶ καθαρώτερη πίστη. Θὰ προσκυνήση τότε περισσότερο τὸ Χριστό, ποὺ φαίνεται σὰν ἄνθρωπος, εἶναι ὅμως καὶ γιὸς τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ δὲν εἶναι διαφορετικὸς ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ Γιὸ τῆς Μαρίας, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀσέβεια τοῦ Νεστορίου, ἀλλὰ **ἕνας κι ὁ ἴδιος ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἀνθρώπου**. Πρόσεξε πῶς ὁ Κύριος, ὅταν ὁ τυφλὸς ρώτησε· ποιός εἶναι ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν, του ἀπάντησε· Καὶ τὸν ἔχεις δεῖ καὶ αὐτὸς ποὺ σοῦ μιλᾶ ἐκεῖνος εἶναι. Ποιὸς ὅμως μιλοῦσε; Ὄχι αὐτὸς ποὺ γέννησε ἡ Μαρία; Ὁ ἴδιος ἦταν ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ, διαφορὰ δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἁγία Μαρία εἶναι κυριολεκτικὰ Θεοτόκος, ἀφοῦ γέννησε κατὰ σάρκα Γιὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ **εἶναι ἀδιαίρετος καὶ ἕνας, ἄν καὶ διπλός, καὶ εἶναι ὁ Κύριος ὁ Χριστός**.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε. Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο τοῦτο γιὰ νὰ γίνη ξεχώρισμα, ὥστε αὐτοὶ ποὺ δὲ βλέπουν νὰ δοῦν κι αὐτοὶ ποὺ βλέπουν νὰ γίνουν τυφλοί. Τ' ἄκουσαν αὐτὰ μερικοὶ Φαρισαῖοι, ποὺ ἦσαν μαζί του καὶ τοῦ εἶπαν μήπως εἴμαστε καὶ μεῖς τυφλοί; Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Ἄν ἤσαστε τυφλοὶ δὲ θὰ εἴχατε ἁμαρτία. Τώρα ὅμως ἰσχυρίζοντες ὅτι βλέπετε· ἡ ἁμαρτία σας λοιπὸν μένει. Ἐπειδὴ εἶδε ὁ Κύριος ὅτι οἱ Φαρισαῖοι πιὸ πολὺ ζημιώθηκαν ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ δὲν ὠφελήθηκαν καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἄξιζε μεγαλύτερη καταδίκη, παρατηρεῖ ὅτι «*ὅπως φαίνεται κι ὅπως καταντοῦν τὰ πράγματα*» ἐγὼ ἦρθα γιὰ ξεχώρισα, ἀντὶ νὰ πῆ γιὰ μεγαλύτερη τιμωρία καὶ καταδίκη, **γιὰ νὰ βλέπουν αὐτοὶ ποὺ δὲν βλέπουν κι αὐτοὶ ποὺ βλέπουν –οἱ Φαρισαῖοι- νὰ γίνουν τυφλοί, στὰ μάτια τῆς ψυχῆς** . Γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἀπὸ τὴ γέννησή του δὲν ἔβλεπε τώρα βλέπει καὶ ψυχικὰ καὶ σωματικά. Ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι βλέπουν, ἔπαθαν τύφλωση τοῦ νοῦ. **Δυὸ ἀναβλέψεις ἀναφέρει ἐδῶ καὶ δυὸ τυφλότητες**. Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ποὺ στέκουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα πάντα

μπροστὰ στὰ αἰσθητά, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι μιλοῦσε γιὰ ἀναπηρία τῆς αἰσθήσεως, ρωτοῦν μήπως εἴμαστε καὶ μεῖς τυφλοί; Τὴ σωματικὴ μόνο τύφλωση ὑπολόγιζαν. Ὁ Κύριος θέλοντας νὰ τοὺς δείξη ὅτι εἶναι **καλύτερο νὰ εἶναι τυφλοὶ στὸ σῶμα παρὰ ἄπιστοι** τοὺς λέει· ἂν ἤσατε τυφλοὶ, δὲ θὰ εἴχατε ἁμαρτία. Ἂν εἴχατε πάθε ἀναπηρία ἀπὸ φυσικὸ λόγο, θὰ δινόταν κάποια συγγνώμη γιὰ τὴ νόσο τῆς ἀπιστίας. Τώρα ὅμως ποὺ λέτε ὅτι βλέπετε καὶ μάλιστα ποὺ γίνατε αὐτόπτες τοῦ θαύματος μὲ τὸν τυφλό, ἀφοῦ ἐξακολουθῆτε νὰ ἔχετε ἀκόμα τὴ νόσο τῆς ἀπιστίας, **δὲ εἶστε ἄξιοι γιὰ συγγνώμη**. Ἡ ἁμαρτία σας ἔμεινε ἀνεξάλειπτη καὶ θὰ τιμωρηθῆτε περισσότερο, ἐπειδὴ δὲν ὁδηγεῖσθε στὴν πίστη ὕστερα ἀπὸ τὸσα θαύματα ποὺ βλέπετε. Ἴσως μποροῦσε κι ἔτσι νὰ ἐννοήση κανένας τὴ φράση «*ἂν ἤσαστε τυφλοὶ δὲ θὰ εἴχατε ἁμαρτία*». Σεῖς μὲ ρωτᾶτε τοὺς λέει γιὰ σωμτικὴ τύφλωση, ἐπειδὴ αὐτὴν μόνο ντρέπεσθε. Ἐγὼ ὅμως ἐννοῶ τὴν ψυχικὴ σας τύφλωση. Ἂν ἤσαστε τυφλοί, δηλαδὴ δὲν γνωρίζετε τὶς Γραφές, δὲ θὰ εἴχατε τόσο μεγάλη ἁμαρτία, ἀφοῦ θὰ ἁμαρτάνατε χωρὶς νὰ ξέρετε. Τώρα ὅμως λέτε ὅτι βλέπετε καὶ προβάλλετε τοὺς ἑαυτοὺς σας σὰν φρόνιμους καὶ νομομαθεῖς· ὥστε **αὐτοκατδικάζεστε καὶ ἡ ἁμαρτία σας εἶναι μεγαλύτερη γιατὶ ἁμαρτάνετε ἐνῶ γνωρίζετε**.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969)

(Πηγή ηλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.com)